

reauets virke, der er de vægtigste (bortset fra et ret ligegyldigt kapitel heri om kongehuset og »Information«) og bringer mest nyt. Det var netop opbygningen af kontaktnettet, der gav »Information« mulighed for den omfattende og pålidelige nyhedsformidling, ledelsen hele tiden fastholdt som hensigten, mens den øvrige opinionsdannende virksomhed blev overladt til de illegale blade. I bogen kan man godt savne en systematisk redegørelse for indholdet i »Information« for dermed at karakterisere redaktionsprincipperne, evt. også efterspore tendenser i nyhedsudvælgelsen. Det havde formentlig også været lønsomt at undersøge »Information«s udnyttelse af politiets og udenrigsministeriets interne »meddelelsesblade« for at klarlægge, hvor meget der var en egen journalistisk indsats, og hvor meget der blot var en formidling af dette »officielle« stof. Uanset disse uindfrie ønsker er bogen dog et vigtigt bidrag til besættelsestidens historie.

Vagn Dybdahl

Kristian Hald: Personnavne i Danmark. I. Oldtiden. (Dansk Historisk Fællesforening, 1971). 123 s.

I dette nye skud på Fællesforeningens fortjenstfulde stamme af håndbøger behandler Kristian Hald personnavngivningen i Danmark indtil vikingetidens afslutning. Han stiller en fortsættelse i udsigt i form af selvstændige bind om middelalderens navneskik og om nyere tids navne. Først gives en oversigt over kilderne, det er først og fremmest runeindskrifter og stednavne på -lev, -by og -torp. Engelske og normanniske kilder har meget at give til belysning af vikingetidens navne. Dernæst omtales for-

skellige navngivningsprincipper, variationsprincippet, alliteration og opkaldelse; kendskab hertil kan være en afgørende hjælp ved arbejde med genealogiske problemer. Hovedparten af bogen udgøres af redegørelsen for selve navnestoffet, opdelt efter filologiske kriterier. Her er særlig lagt vægt på navnene med Thor, der er typisk nordiske, og på kortformerne. Herpå følger et par mindre kapitler om navnenes geografiske udbredelse, særlig manglen på Thor-navne i Sønderjylland er påfaldende, og om ændringer i navneforrådet. Til slut personnavne- og stednavneregistre.

Historikere, der vil anvende dette kildemateriale, får i denne bog fortrinlig vejledning i mange problemer; Kristian Hald er som venteligt suveræn i filologiske spørgsmål, men har også et fint blik for navnestoffets anvendelse i historiske problemstillinger. Enkelte spørgsmål fristes man dog til at stille. Skulle det således ikke gælde Thor-navnene, at de ligesom de toleddede navne repræsenterer tidens overklasse? Vi kender dem fra runeindskrifter og fra stednavne, og her træffer vi dog næppe befolkningens brede lag? Man kunne også ønske sig, at filologerne ville ophøre med at bruge periodebetegnelsen »folkevandringstiden«. Den anvendes ikke af arkæologerne, meget lidt af historikerne om dansk historie, og i vekslende betydning af filologerne selv.

Niels Lund

Thelma Jexlev, Peter Riismøller og Mogens Schlüter: Dansk glas i renæssancetid 1550–1650. (Nyt Nordisk Forlag, 1970). 189 s.

Dansk Glas 1825–1925 (1963) har nu fået sit nødvendige supplement i